

under Fanerne med den bedste Willie og med Ønste om at lade sig uddanne til at forsvare Fædrelandet; de kunde godt være blevene fri for at være blevene Soldater, men vilde dog hellere ind i Tjenesten, for at de i Farens Stund kunde være istand til at værne om gamle Danmark; men de modtage en Behandling, saaledes at de blive lede og kjede af det Hele og gys, hvergang de tænke paa Soldaterlivet. Jeg er overbevist om, at det er ikke den Slags Behandling, som her er antydet og fremdraget af mig, der skal give Soldaterne Lyst til at huffe paa deres Pligt og glemme dem selv. Jeg er vis paa, at i Fædrelandskjærlighedens Region er Kjærligheden stærkere end Pligt og Tvang saavel her som andesteds. Jeg vil paa ingen Maade sige, at det er Opgaven for Soldaten og dem, der ere paa Skole, at lære at glemme sig selv og huffe paa deres Pligt. Nei, lær dem at elske Fædrelandet saa høit, at de glemme sig selv, saa er jeg overbevist om, at dette dog vil være stærkest, naar det kniber. Jeg veed vel, at der under de Sagers Behandling her, som jeg omtalte før, blev sagt, at Begejstringen gav man ikke en Ribe Tobak for, det blev udtalt af en høitstaaende Militær her i Thinget, før jeg kom herind, og jeg skal ikke negte, det skurrede i mine Øren, at det blev udtalt, at Begejstringen havde ikke Noget at betyde. Jeg er overbevist om, at dersom det er den rette Begejstring, der er grundet paa Kjærlighed til Fædrelandets Sprog og Fortidsminder, saa er det en Begejstring, som nok skal vise sig at holde ud i Modstæning til den Disciplin, som der saa stærkt raabes paa ved Afdelingerne i Fredstid. At Soldaterne skulde lyde, og at de, der ikke vilde lyde, skulle lære at lystre, det er jeg med til; men jeg tror, det gjælder her som overalt i Verden, at et godt Ord finder et godt Sted, og som man raaber i Skoven, faar man Svar, og at man med det Gode kan komme langt længere end ved at behandle Soldaterne, saaledes som de ialtfald behandles ved Rytteriets. — Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at henvende mig til den høitærede Krigsminister med det Spørgsmaal: Vil den høitærede Krigsminister være villig til at undersøge, hvorvidt Rytterirekruternes Behandling, navnlig paa Søgersborg, er stemmende med de Krav, som anordnede Instruxer og humane Hensyn maa fordre fyldestgjorte?

Krigsministeren (Kauffmann): I Anledning af den Forespørgsel, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgfreds rettede til mig, skal jeg foreløbig sige, at der hidtil ikke er kommet hverken nogen Klage eller nogen Melding om, at der paa Søgersborg eller nogetsomhelst andet Sted i Rytteriets Rekruttskoler skulde være foregaaet slige Mishandlinger. Det er en Selvfølge, at, da det ærede Medlem har givet bestemte Data, disse ville blive nærmere undersøgte,

og deraf vil selvfølgelig ligeledes følge, at Vedkommende, saafremt de ere skyldige, ville blive straffede efter Lovens hele Strenghed, og det ærede Medlem veed vist selv, at Loven i saa Henseende angaaende Mandskabets Behandling er overordentlig streng; thi selv det mindste Stød og det mindste Slag bliver straffet for Officerernes Vedkommende med mere eller mindre streng Fæstningsstraf, og for Underofficerernes Vedkommende med Degradation i kortere eller længere Tid. Der er aldrig hidtil, naar Vedkommende er befunden skyldig, efter at en Klage er indkommen, blevet eftergivet nogen Straf, den er tværtimod altid bleven udført i sin hele Strenghed, og dette vil ogsaa blive Tilfældet i Fremtiden. Nagtet jeg ikke kan benegte, at der er anført enkelte Exempler paa Mishandling, hvis det Anførte da stadfæster sig, maa jeg dog tillige fremhæve; at paa den lange Liste, der blev meddelt os, var der Meget, som ikke syndelig fortjente at blive fremhævet her i Salen. Det bedste Bevis herpaa er, at det istedetfor at fremkalde Harm og Indignation, som man skulde have ventet, fremkaldte Munterhed. (Busk: Gos Nogle!). Ja, den var dog temmelig almindelig. Men, som sagt, er der Noget, der forser sig, vil han altid blive straffet — saaledes har det været, og saaledes vil det ogsaa for Fremtiden blive. Det ærede Medlem troede, at der var Forskjel paa Behandlingen af Fodfolkets og Rytteriets Rekruter. Det kan være muligt; det er vanskeligt at drage en nøiagtig Sammenligning; men naar man antager, at Rytteriets Rekruter skulde have det fortrinnsvis haardt, beror det dog maaske nærmest paa, at mangan en haard Tiltale og ogsaa mangan Korrektion, der er tiltænkt Hesten, af Vedkommende, der have set derpaa, ere blevene antagne for at gjælde Manden. Det glæder mig at høre, at det ærede Medlem erkjender, at der i det Hele er Fremgang i Behandlingen af Mandskabet; jeg haaber, at denne Fremgang vil stadig veeblive. At der i Fødsningen, efterat vi sit almindelig Værnepligt, endnu var en Del at udfætte, navnlig paa Udtryk og Andet, skal ikke negtes; men jeg tror, at Behandlingen i det Hele nu, om end den er streng — det kan jo ikke være Andet, det maa den være — dog ikke udarter saaledes, som det nys er blevet beskrevet, til nogensomhelst Mishandling. Hvor det imidlertid skulde ske, bliver det meget strengt straffet. Jeg tror ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt nærmere at gaa ind paa, hvad det ærede Medlem for Hesten udtalte, da det let kunde føre for vidt.

Busk: Jeg kan jo ikke Andet end i sin store Almindelighed sige den ærede Krigsminister Tak for hans Udtalelser, thi han har jo sagt, at han vil undersøge de Forhold, som jeg har fremdraget, og at dersom det viser sig, at det forhold sig rigtigt, ville Vedkommende blive dragne til Ansvar. Jeg skal heller ikke foreløbig opholde